

LBRIS

We know
books

Simona Radu

Sămânța răzvrătirii

- Volumul I -

Libertatea ca o vrajă

1. Piata

Kondarike. Capitala Imperiului Kenoat. În acele vremuri întunecate, era buricul pământului. O metropolă uriașă, de un rafinement orbitor. Locul unde puterea kenoată se revărsa cel mai elocvent, palpabil, ca un fluid imens ce ajungea în cele din urmă până în toate colțurile îndepărtate ale Imperiului. Locul spre care se târau neconținut prăzile bogate și convoaiele de sclavi, biruri grele pe care teritoriile cucerite cu arma în mână trebuiau să le plătească anual. Pe aceste biruri își clădea Imperiul splendoarea, astfel că uriașele sale armate greu își găseau odihna. Era nevoie de grâne și de aur, mult aur care să îndestuleze foamea vistieriei sultanului și poftele nesățioase ale nobililor, dar, mai ales, era nevoie de sclavi care să trudească neconținut pentru ei sau să moară pentru ei pe câmpurile de bătălie, ca să le aducă alt aur și alți sclavi în loc. Și toate convoaiele veneau spre Kondarike. Aici li se hotăra soarta acestor nefericiți care făcuseră prostia să rămână în viață după trecerea armatelor imperiale. Aici rămâneau inevitabil cei mai voinici bărbați și cele mai frumoase femei, deși pentru ei n-avea nicio importanță unde își aveau să-și ducă de acum viața chinuită.

Ultimul război îl purtaseră cu o țară îndepărtată din miazănoapte, cocoțată pe creste de munte, undeva pe la capătul lumii. Până acolo ajunsese astăzi puterea lui Faradn al II-lea, sultanul care adusese Imperiului cele mai multe teritorii noi. Campania durase doi ani și fusese atât de dificilă încât, dacă n-ar fi

fost manevrele strălucite ale unui tânăr general care fusese făcut după aceea comandant peste cea mai mare parte a armatei imperiale, victoria poate ar fi înclinat și acum balanța de o parte sau de alta. Iar asta ar fi fost ucigător pentru mentalitatea de cuceritori a kenoaților. Mai mult, Imperiul înghițea aur, aur mult, iar pentru asta avea nevoie de prăzi și de brațe zdravene de muncă. Pierderea unui război ar fi fost o dovadă periculoasă de slăbiciune și s-ar fi găsit imediat cineva care să profite de pe urma ei. Popoarele subjugate ar fi văzut atunci că uriașa mașină de război a sultanului poate fi învinsă și ar fi început revoltele. Bineînțeles, în urma armatelor venea întotdeauna stăpânirea cu administrația, care storcea de vlagă aceste popoare subjugate, le lua tinerii și îi risipea prin toate colțurile lumii, să piară în războaiele Imperiului, le lua femeile, le lua bărbații în putere ca să facă muncile grele, iar cei care mai rămâneau trudeau până crăpau, ca să plătească birurile întotdeauna uriașe și să scape astfel de bici și de o sclavie mai cruntă. Pentru că cine nu aduna bogățiile cerute, se vindea pe sine însuși ca să acopere paguba. Mulțumire nu era în viața oamenilor, dar kenoații nici nu căutau asta. Ei stăpâneau prin frică. Oamenii trebuiau să se teamă și în gânduri, ca să fie supuși. Însăși societatea kenoată funcționa astfel. Femeile se nășteau sclave, la bunul plac al bărbaților, fiii se supuneau în toate taților, tații se supuneau în toate superiorului ierarhic și tot așa până la sultan, în vârful piramidei. Kenoații se făceau că sunt cei care aduc ordinea și disciplina în lume și că fără ei totul ar lua-o razna. Erau, la urma urmei, un rău necesar. Având alături armata imperială și polițiile Caselor Nobiliare, nimeni nu îndrăzne să-i contrazică. Oamenii existau pe acest pământ doar ca să slujească sultanului și nobililor. Cine nu credea asta, ca acel amarnic popor velusian, care îndrăznise să-i înfrunte vreme de doi ani, sfârșea inevitabil călcat în picioare.

Într-o anumită zi din șirul de zile chinuite pentru unii, îngrozitor de plictisitoare pentru alții - căci bărbații kenoați știau, între două războaie, să se plictisească cu un rafinament deosebit — se iscă

agitație mare în piața cartierului comercial al metropolei, chiar în fața casei marelui negustor Zebulba. Curioși să afle pricina acestei zarve, mai mulți trecători se înghesuiau într-acolo și, printre ei, un bărbat înfășurat într-o pelerină mare, însoțit de Tutmos, nobilul fiu al sfetnicului imperial Selim, care mereu, când catadicsea să se arate în public, o făcea cu pompă mare. Chiar și acum, mulțimea le făcu imediat loc cu mult respect, aproape fără să mai fie nevoie de intervenția servitorilor. Nobilii își mânăra caii în primele rânduri și ajunseră tocmai la timp, ca să vadă cum câțiva sclavi tuciuirii și voinici ai negustorului legau de doi pari de lemn, înfipti în caldarâm, pe o tânără fată îmbrăcată într-o pânză de sac zdrențuită, dovadă că era o rebelă care se pregătea să execute o osândă. Negustorul Zebulba, mic, gras, furios și asudat, spumega pe lângă ei, bolborosind tot felul de amenințări și blesteme. Când tânăra fu legată, negustorul se apropie de ea și, prinzând-o cu brutalitate de părul lung, murdar și încâlcit, îi trase capul pe spate, să o poată privi:

— Mai e timp să-ți pară rău! rosti el batjocoritor, dar se opri derutat de privirea sălbatică a fetei, care tăia ca o lamă de oțel.

Oh, nu era el omul pe care să-l intimideze o privire de sclavă! Vânduse doar, de atâtea ori, sclavi dintre cei mai sălbatici și chiar se mândrea cu modul sângeros în care știuse să-i domesticească. Furia și cruzimea se împletiră aproape imediat și o palmă grea cutremură capul femeii.

— Te voi face eu să-ți bagi mințile în cap, nemernico! Te vei târî la picioarele mele, implorându-mă să te iert, iar eu poate că o voi face până la urmă; sau te voi arunca la garnizoană, să sature poftele soldaților!

Toate acestea i le spuse într-o limbă străină, în velusiană, dar nu obținu decât aceeași privire dârză și disprețuitoare. Apoi, în timp ce făcea semn unui sclav uriaș să înceapă biciuirea, cu fata se petrecu ceva ciudat. Închise ochii, ignorându-i pe toți cei din jurul său și păru dintr-odată că doarme. Reuși să se detașeze atât de repede,

încât primele lovituri, care îi lăsară dungi adânci pe spate, ca niște șerpi veninoși, nu-i smulseră nici măcar un scâncet. Doar fața îi deveni mai palidă și cearcăne adânci îi apărură brusc în jurul ochilor.

Bărbatul cel înalt, învelit în pelerină, făcu un gest spre locul supliciului.

— Stăpâne Almar, am pus sclavii să se intereseze, îl reținut Tutmos, vorbind în șoaptă. Fata e sclava lui Zebulba și nu a vrut să i se supună. Știi că-i un nemernic greșos, dar, totuși, e a lui!

Bărbatul se încruntă. Era emir, prinț kenoat, fiul șeicului Gharghadhar - al doilea om în Imperiu după sultan - și potențialul întemeietor al unei noi dinastii imperiale, pentru că sultanul fusese blestemat să nu aibă decât fete. Un om mândru, conștient de propria lui putere, căruia nu-i plăcea să se amestece cu muritorii de rând. În afară de Tutmos, puțini se puteau lăuda că îl cunosc și cu atât mai puțini puteau spune că-i sunt prieteni.

Fără să spună un cuvânt, lămurit de șoapta însoțitorului său, dădu să-și întoarcă armăsarul și să plece de la acel loc al osândeii, când Zebulba se apropie iar de sclavă și, înfîgându-și mâna în pletele ei, îi ridică fața inexpresivă, din care viața părea că fugise. Plimbă degetele de la cealaltă mână, ca niște gheare învelite în osânză, pe spatele ei, unde își făcuseră apariția primele picături de sânge. Scormoni dărele adânci și apoi spoi cu sânge obrajii fetei, vârându-i cu brutalitate degetele în gură.

— Ceri îndurare, cățea? Sau îți place gustul propriului sânge? E de ajuns să mă implori și biciul se va opri!

Din masca aceea de sudoare, praf și sânge, ochii fetei îl ținutiau însă la fel de sălbatic. Cu un gest scurt îi mușcă degetele, făcându-l să urle, apoi îi scupă cu scârbă sângele în obraz.

— Mai bine mor sub biciul tău, decât să mă supun ție, Zebulba!

Turbat de furie și neputință, bărbatul o pocni cu sete, făcând să-i țâșnească sângele pe nas și pe gură.

Emirul tresări la vorbele ei și, deși nu considera demn de rangul său să se amestece cu acea gloată și să se zgâiască la cum e biciuită o sclavă, întoarse încă o dată calul și, de data aceasta, porni direct spre negustor. Nu putuse niciodată să-l sufere, din cauza ușurinței cu care acesta vindea mărfuri și sclavi, dar și vecini și cunoscuți. Sentimentul era reciproc, deși teama de o putere superioară îl oprea pe Zebulba să-l dea pe față. Emirul nu cumpăraseră niciodată nimic de la el, oricât de ispititoare i-ar fi fost marfa, îi respinsese cadourile pe care încerca să i le trimită ca să-i câștige bunăvoința și nu scăpa niciun prilej pentru a-l batjocori. Chiar și acum, emirul era hotărât să-i strice o plăcere și Zebulba, de cum îl văzu apropiindu-se, știu că va avea necazuri. Asta nu-l opri însă să se încline obedient, cu prefăcută umilință, transformându-se cu totul față de fiara furioasă care fusese mai-nainte.

— Cât ceri pe această sclavă, Zebulba?

Negustorul se opri ca trăsnet la mijlocul unei plecăciuni, iar cărnurile îi tresăltară în valuri pe trupul obez.

— Dar, stăpâne Almar, sclava nu-i de vânzare! Este prea nemernică pentru a îndrăzni să-ți pângăresc patul cu ea!

— Bine, bine, cunosc! îl opri emirul cu o strâmbătură de dezgust. Cu ce te-a supărat?

— Oh, o-o-oh, stăpâne! E o velusiană sălbatică, nu-i deloc prea frumoasă și știam că nu voi obține pe ea un preț bun, așa că m-am gândit să o păstrez pentru mine, să-mi mai pun sângele în mișcare, dar ticăloasa asta, în loc să-mi fie recunoscătoare că n-am trimis-o garnizoanei, m-a înfruntat cu nerușinare! Sunt prea bătrân, stăpâne, ca să mă mai lupt cu femeile, așa că îi voi frânge încăpățânarea, o, da! I-o voi frânge!!

— Ba o vei vinde. Ți-o cumpăr eu.

Zebulba privi năuc spre fata asupra căreia loviturile de bici se abăteau încă, fără cruțare. Ce-i venise emirului? După standardele kenoate, într-adevăr, fata nu era o frumusețe. Trupul ei zvelt părea chiar slab față de formele rotunde ale femeilor kenoate, fără nimic

provocator, fără senzualitate. Sâni ca două mere erau atât de tari, că parcă stăteau să sfâșie pâza putredă în care erau înveliți. Mijlocul subțire putea fi cuprins în două palme. Picioarele lungi, arcuite, păreau formate numai din nervi și mușchi delicați, ca picioarele gaznelor. Sălbăticiune, acesta era cuvântul prin care se putea defini. Atunci, de ce o voia emirul, în haremul căruia se băteau să între cele mai vestite frumuseți ale Imperiului?

— Cât ceri pe ea. Zebulba? auzi întrebarea tăioasă, disprețuitoare și atunci își dădu seama că emirul vrea să i-o ia numai ca să îi facă în ciudă, să-i arate puterea lui și inutilitatea propriei persoane.

— Oprește biciuirea! se întoarse el furios spre sclavul negru și uriaș.

Sclavul se supuse cu părere de rău, văzând mânia stăpânului și temându-se de ea.

— Preamărite stăpân, sclava e tânără și neatinsă. Rănile de bici i se vor vindeca repede și probabil că i-am frânt și cerbicia. Dacă îți place fata atât de mult, sunt încântat să ți-o ofer, stăpâne!

Emirul intui îndată că negustorul vrea să-l îndatoreze și zâmbi cu dispreț:

— Spune cât vrei, Zebulba! Nici chiar toate sclavele din lume nu m-ar putea determina să-ți rămân dator!

Negustorul abordă o figură nenorocită.

— Nu știu cu ce ți-am greșit ca să-ți stârnesc mânia, stăpâne, dar facă-se așa cum vrei. Să spunem atunci că vreau doar cinci sute de stelii pentru ceva atât de prețios, că ți-a stârnit interesul.

Era o sumă enormă, cu care se vindeau doar sclavele de sânge regal, destinate sultanului. Zebulba o aruncase cu mânie, încercând ori să-l provoace, ori să-l facă să renunțe. Nu se temea de vreo pedeapsă; era bunul lui, pe care putea să-l vândă la orice preț, dar nu se așteptase ca emirul să fie de acord, de aceea rămase cu gura căscată când îl auzi:

— Îți voi trimite suma îndată ce voi ajunge la palat. Tutmos! Pune să fie dezlegată sclava și ia-o cu noi! Între timp, eu voi semna actele cu Zebulba.

Năucit de ușurința cu care emirul acceptase târgul, negustorul își urni cărnurile în prăvălie, de unde ieși cu hârtiile necesare și întocmi actul de vânzare. Cinci sute de stelii!... O sumă uriașă pentru o singură sclavă, care nu era nici măcar fiica vreunui nobil! Și emirul nici nu-și privise noua achiziție, nici nu întrebase cum o cheamă sau de unde vine! Amețit, se apucă să-i spună aceste amănunte, bâlbâindu-se, dar Almar îl opri cu un gest scurt, împăturind hârtia:

— Am văzut că o cheamă Liloo, că a fost luată ca sclavă după războiul cu velusienii, că ai cumpărat-o de la un corio, un navigator din sud și că este neatinsă. Am semnat, fata e a mea, banii sunt ai tăi.

Se întoarse și văzu că tânăra, năucită de tot ce se întâmpla, fusese dezlegată și urcată pe un cal, în fața unui sclav vânjos. Mulțimea de gură-cască îi făcu loc să treacă, repetând înmărmurită suma uriașă pe care emirul o dăduse pentru ea fără să clipească.

Zebulba privi după ei și, încet, furia i se prefăcu în mulțumire de sine. Pe față îi înflori chiar un zâmbet satisfăcut, ușor ironic. Făcuse o afacere excelentă! Emirul era tânăr, n-avea decât să se lupte cu acea sălbăticiune. Cinci sute de stelii! Cu banii ăștia putea să-și cumpere nu una, ci o sută de slave blânde și supuse! Și așa, după ce ar fi ieșit de sub bici și din mâinile lui, velusiana n-ar mai fi fost bună nici măcar pentru garnizoană! Ce prostie! Probabil că mâine va avea aceeași soartă, după ce se va împotrivi emirului. Da, dar buzunarul său va rămâne mai ușor cu cinci sute de stelii!... Zebulba chicoti până la urmă, încântat de sine însuși.

***

Amețită de durere și de tot ce i se întâmplase, tânăra sclavă nici nu-și mai dădea bine seama unde este și ce o mai așteaptă. Îl văzuse

doar pe bărbatul înalt, înfășurat în pelerină că oprește biciul și o ia de la Zebulba. Știa că n-o luase din porniri caritabile - niciun kenocat nu era capabil de milă sau compasiune - știa că o așteaptă același viitor întunecat al robiei, dar, în clipa de față, bucuria că nu se mai află în posesia aceluia bătrân greșos și obez era atât de mare, încât își permise să nu se mai gândească la ce va urma. Poate că bărbatul acesta era mai crud decât Zebulba. Negustorul însuși tremurase în fața lui! Poate că o așteptau cine știe ce orori și torturi, dar le lăsă pentru clipa următoare. De altfel, efortul enorm de a nu-i da satisfacție lui Zebulba o istovise mai mult decât durerea însăși și ea nu mai rezistă, leșinând în brațele sclavului care o purta înaintea lui pe cal.

Sătul de plimbare, emirul se hotărî să meargă direct acasă. Îl vedea lângă el pe Tutmos, cum întoarce adesea capul pentru a o examina și cântări pe noua sclavă.

— Iartă-mă, stăpâne Almar, dar a fost o nebunie să dai cinci sute de stelii pentru fata asta, zise el în cele din urmă.

— Da, probabil că a fost o nebunie, aprobă emirul, zâmbind amuzat.

— De ce râzi? Fata e urâțică, iar Zebulba mai mult ca sigur că-și freacă mâinile de bucuria târgului încheiat!

— Fata nu-i urâțică, Tutmos. E doar... diferită de femeile noastre. Și e foarte murdară. Iar Zebulba e un sadic. Ar fi obținut mult mai multă plăcere s-o chinuie, decât va obține privind cele cinci sute de stelii ale mele. Iar eu asta am cumpărat. Neplăcerea lui, nu o sclavă. Totuși, nici fata nu-i de lepădat.

— Dacă nu va repeta și cu tine ce a făcut cu Zebulba, clătină Tutmos din cap. Velusienii încă nu s-au împăcat cu înfrângerea.

Emirul știa foarte bine. Făcuse adevărate acte de vitejie în războiul de cucerire a Velusiei, el dăduse lovitura de grație velusienilor și primise multe onoruri pentru asta. În adâncul sufletului, chiar îi prețuia ca oameni - dar fiecare națiune cu soarta sa. Soarta kenoaților era una de stăpâni, iar soarta velusienilor, una

de sclavi. Nu el croise roșturile lumii, dar se supunea cu plăcere rânduielilor ei. Era din rândurile celor puternici.

Palatul șeicului era cât un oraș, cu o arhitectură complicată și impunătoare. Alături de el, ca un lăstar, se înălța palatul emirului, mai mic, mai zvelt, mai simplu și, prin asta, mult mai elegant. Călăreții intrară acolo și numaidecât un servitor, ducând o pungă doldora de stelii, se îndreptă spre prăvălia lui Zebulba.

— Du-te la Otli și dă-i fata, să o spele și să-i oblojească rănilor, se întoarse emirul spre sclavul care încă o ducea în brațe pe tânăra leșinată.

Apoi încetă să se mai gândească la ea.

Otli era cea mai bătrână sclavă a Casei emirului. O femeie dolofană, trecută de cincizeci de ani, care mai păstra încă amintirea frumuseții din tinerețe. Era kenoată, fiica unui mărunț nobil de provincie, oferită de mică șeicului, pentru ca familia ei să obțină bunăvoința acestuia. Avusese apoi norocul să fie doica emirului și, la bătrânețe, când orice sclavă era aruncată ca o haină veche, fusese luată de Almar, să aibă grijă de haremul său. Otli îl iubea, așadar, din toată inima pe prinț și și-ar fi dat viața pentru el.

— Cine e această fată? întrebă ea încruntată pe omul care, îndeplinind porunca stăpânului, i-o adusese pe fosta osândită.

— Nu știu, stăpânul a cumpărat-o de la Zebulba pe cinci sute de stelii.

— Cinci sute?!

Femeia își pocni palmele grăsuțe, rămânând aproape mută de uimire.

— E vreo regină sau vreo fiică de rege?

— Nu știu. Se pare că e velusiană.

— Velusiană, se strâmbă Otli. Da, dacă era regină, umflatul ăla de Zebulba i-o vindea sultanului, după lege. Dar cinci sute de stelii... Și ce-a pățit?

— Negustorul tocmai o biciuia în piață, ca s-o facă să i se supună.

— O, pe toți zeii! Stăpânul și-a pierdut mințile! Auzi, să dea cincisute de stelii pe o față oarecare, o țărancă nespălată și rebelă, pe deasupra! O să-i aducă numai necazuri, ai să vezi! Numai necazuri!

— Doar tu ai dreptul să vorbești așa, femeie! zâmbi sclavul. Pe mine, dacă m-ar auzi cineva că te ascult, m-ar aștepta biciul.

Răse și Otlî, cu un răs gutural și aproape trist.

— Nici eu nu am altă putere decât să vorbesc. În rest, porunca-i poruncă, oricine ar fi slăbănoaga asta.

Îi făcu semn s-o urmeze și duseră fata într-un bazin larg de baie. Apoi sclavul se retrase, că nu mai era treaba lui și cu Otlî nu era de glumit în privința protocolului. Femeia chemă două băieșițe și împreună scoaseră zdrențele însângerate ale fetei, băgând-o cu grijă în apa caldută. Otlî îi privi trupul zvelt, abandonat în moliciunea leșinului și se pomeni c-o încercă deodată un sentiment aproape matern, că dorește s-o protejeze pe această fată ce părea atât de fragilă. Bine că încăpuse pe mâinile stăpânului Almar, deși nu se știa cine este și ce hram poartă. Numai de-ar avea înțelepciunea să se supună de acum înainte! Într-adevăr, emirul nu era crud, dar nici nu avusese motive să fie. Era tânăr, frumos și puternic. Orice femeie era încântată, dacă i se opreau privirile asupra ei. Putea fata asta să fie plămădită altfel?

Începură să o spele încet, cu grijă, să nu-i provoace dureri inutile, iar Otlî avu dintr-odată surpriza să descopere că, sub claua aceea de păr murdar și încălțit, se ascundea un cap bălai ca soarele. În rest, trupul zvelt nu părea deloc aplecat spre moliciunea languroasă care naște dorință, pântecul plat și șoldurile subțiri nu promiteau cine știe ce plăceri, sânii erau tari ca piatra și obraznici, dar prea mici în comparație cu sânii generoși ai femeilor din harem. Trup de gazelă, nu de felină. Dar poate că pe stăpânul Almar tocmai asta îl atrăsese. Însăși această schimbare față de tiparul obișnuit. Sau, cine știe? Stăpânul ei era mult deasupra celorlalți bărbați, și nu